



מ"ת 69685/10/18 - מדינת ישראל, המבקשת נגד מוחמד עדואן, המשיב

בבית המשפט המחוזי
בירושלים
מ"ת 69685-10-18

תאריך: י"ד שבט תשע"ט, 20 ינואר 2019

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון
בענין: מדינת ישראל - המבקשת
נגד
מוחמד עדואן - המשיב
נוכחים:-
ב"כ המבקשת - עו"ד מרים בן גל
המשיב וב"כ עו"ד שלמה גיגי
מתורגמן בית המשפט, מר אחמד יאסי

החלטה

1. כללי

החלטה בבקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים, שהוגשה על בסיס כתב אישום המייחס לו נשיאת נשק, עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין ["החוק"], וסחר בנשק, עבירה לפי סעיף 144(ב2) לחוק.

2. כתב האישום

לא נמצא טעם לפרט את כל האמור בכתב האישום, ועם זאת, נדרש לתת ביטוי לתמצית הדברים:-

א. שלוש דמויות מרכזיות בפרשתנו, כולם תושבי עין נקובא. החייל, מוחמד אבו הייכל ["אבו הייכל"]; המשיב דנן שהיווה, על פי עובדות כתב האישום, כמפורט להלן, איש הביניים, וכן מי שמיוחסת לו רכישת הנשק, הלקוח הסופי, אחמד עבדאללה ["עבדאללה"]. שני האחרים - במעצר בהליכים נפרדים.

ב. על פי סעיף 2 לפרק העובדות בכתב האישום, ביום 15.10.18, לאחר שביצע עבודת הובלה ממרכז הארץ לבסיס צאלים, נכנס אבו הייכל לאוהל המשמש את חיילי הבסיס, ראה שם נשק מתחת למזרון של אחד החיילים, לקח אותו והכניסו למשאית איתה הגיע ועזב את המקום.

עמוד 1



ג. על פי סעיף 3 לפרק העובדות, בשעות אחר הצהריים של אותו היום, יצר אבו הייכל קשר עם המשיב, סיפר לו את שעשה והציע למשיב למכור את הנשק. אבו הייכל שלח למשיב תמונה של הנשק, ואף מקום מפגש נקבע, על מנת שיעביר אבו הייכל למשיב את הנשק לצורך מכירתו.

ד. ומכאן, למשיב. באותו יום, בסביבות השעה 18:30, הגיע המשיב לנקודת הפגישה ברכב שכור מסוג "קאיה" שם פגש באבו הייכל אשר הכניס את הנשק לתא המטען של הרכב בהתאם להוראות המשיב. אבו הייכל חזר למשאית ונסע לבסיס שוהם, בעוד המשיב נוהג ברכב, כשבתוכו הנשק הגנוב.

ה. על פי סעיף 5 לפרק העובדות, בסמוך, יצר המשיב קשר עם עבדאללה והציע לזה האחרון לרכוש ממנו את הנשק תמורת 60,000 ₪. כתב האישום אף מתייחס לדין ודברים בין הצדדים ביחס למחיר הנשק, אך לא מצאתי טעם רב לפרט זאת עתה.

ו. סעיף 6 לפרק העובדות של כתב האישום, מפרט את שלביה האחרונים של ההתקשרות, והכל עוד באותו יום. לאחר תיאום, הגיע המשיב לביתו של עבדאללה. הנשק נמסר שם, ובהמשך, שילם עבדאללה למשיב תמורת הנשק 30,000 ₪ חדשים, 3,500 דולר וכן 200 אירו.

3. הודעת אבו הייכל

כמפורט בהרחבה להלן, בבסיס הראיות לכאורה, גרסאות גנב הנשק אבו הייכל, המודה ומפליל, מן הצד האחד, והרוכש הסופי - עבדאללה, וזאת, הגם שאף המבקשת מסתייגת ממהימנותו, ולדעתה לא סיפר הכל. זו כעין תנועת מלקחיים, המכסה על התמונה הכוללת, והיא נתמכת גם בראיות חיזוק משמעותיות - לטעמי, אף מעל לכל צורך. עוד נדרש להזכיר את הודעות המשיב, והגם שמשלב מסוים, אלה יותר שתיקות מאשר הודעות, ואף טענות הסניגור הנכבד בעניין לא נעלמו מעיני, כמפורט להלן, משקלן ממשי.



בשים לב לטענות ב"כ הנכבד של המשיב, אין כלל על הפרק עדות המגלמת בחובה השערות ואין בה דבר נסיבתי, אלא גרסה סדורה מראשית עד אחרית.

א. הודעתו המרכזית של אבו הייכל נגבתה ביום 16.10.2018, ובה סיפר כדלקמן:

"אתמול יום שני, 15 אוקטובר 2018 הלכתי לעשות משימה בצאלים... הלכתי להביא נייר טואלט, לא היה נייר טואלט... חיפשתי בתוך האוהל שממנו גנבתי את הנשק... איך זה קרה, האוהל פתוח, לא היה בו אף אחד. הסתכלתי מבחוץ וראיתי את הנשק מתחת למזרון... ראיתי את הקנה שלו בחוץ למרות שהוא היה מתחת למזרון. לקחתי אותו ביד ושמתי אותו במשאית על ידי... לקחתי את הנשק בערך כמה דקות מהרגע שסיימתי את המשימה, אני לא יודע להגיד שעה מדויקת. אני שם את הנשק במשאית ונסעתי לכיוון הבסיס..." [שורות 4-7]

ב. ומכאן פנה הוא ללא עיכוב לספר על חלקו של המשיב בפרשה [שם המשיב נכתב על ידי חוקרי המשטרה הצבאית במשובש; אין ספק למי הכוונה]:

"... כמה דקות אחרי שיצאתי מהבסיס התקשרתי לחבר שלי חמדה אלאון, הוא אזרח, הוא גר אצלנו בכפר שאני גר בו, הוא יותר גדול ממני בשנה... למה פניתי ישר אליו ודווקא אליו, הוא חבר שלי, הוא גדל איתי ואנחנו חברים 4 שנים. הוא פלשתינאי ישראלי. אני מתקשר אליו ואומר לו שלקחתי נשק מבסיס צאלים ואני רוצה כסף, לא אומר לו כמה... [שורות 18-22]

ג. לזכות המשיב, שהסתייג תחילה מהמעשה, אך בסופו של דבר, גם הוא מצא את מקומו בפרשה:

הוא אומר לי למה גנבת. למה עשית את זה. והוא אמר לי עשית טעות. אני אמרתי לו אין מה לעשות, זה כבר בדרך, אי אפשר להחזיר את זה... קבעתי איתו שהוא יפגוש אותי ויקח את הנשק.... קבעתי איתו אם זה ייקח הרבה זמן אני שם אותו, לא יודע איפה במקום ואם זה יהיה כמה שיותר מהר, אז אני אפגוש אותך. נתתי לו את הנשק, וחזרתי לבסיס. בסוף זה מה שהיה, נפגשנו בחושך קצת לא זוכר שעה מדויקת... יצאתי מהמשאית הוא יצא מהאוטו, הוא הגיע עם קיה לא יודע איזה סוג כמו של המשטרה, לא יודע דגם מדויק... הוצאתי איתי את הנשק ביד... העברתי את הנשק מאחורי הנהג, הוא אמר לי לא שים אותו בבאג'. [שורות 22-33].



גם הקשר בין השניים זכה להסבר ופירוט, ודבריו החיוביים על המשיב, כדלהלן, אף תורמים למהימנות הדברים, ויהא בהם כדי להקל במעט גם על המשיב בהמשך:

אני פונה דווקא לחבר הזה, הוא תמיד עומד איתי בדברים נכונים ולא נכונים... הוא לא מתעסק בגניבות ודברים כאלה, הוא מביא אותי לדרך הטובה. הוא אומר לי לא לעשות בעיות בבסיס... אני שם את הנשק בבגאז' ואני אומר לו תיסע, כשתגיע לכפר תדבר איתי. הוא דיבר איתי. אמר לי הגעתי לכפר. ואמרתי לו תראה כמה דורשים עליו ואז תחזור אלי בתשובה [שורות 33-38].

ד. ברם, עד מהרה, מצא גם המשיב את מקומו במהלך שנועד לתווך את הנשק הגנוב ללקוח הסופי: ואז הוא אומר לי 60-70 אלף שקל. ואז אמרתי לו אם משלמים ככה תמכור אותו ואז אמרתי לו לילה טוב, נדבר איתך כשאני אגיע לכפר... לא שאלתי אותו למי הוא מוכר, לא הייתי מעוניין, לא אכפת לי מי קונה אותו... אין לי מושג לאן הנשק הזה עבר". [שם, שורות 38 - 41]. בהמשך עדותו, אף סיפר אבו הייכל, כי בעבר כבר העביר למשיב כדורים ב "7-8 הזדמנויות" [שם, שורה 45]. עוד הסביר, כי גנב את הנשק: "בגלל שאני אסגור את החובות" [שם, שורה 117] ואת הנשק תיאר: "לא יודע איזה סוג זה היה, הקנה שלו ארוך, היה לו למעלה כוונת, הייתה לו מחסנית אחת והיה על המחסנית איזה גומיה למטה וחגורה שלו, לא זכור לי שהיה לה משהו מיוחד" [שם, שורות 123-124]. נעשה המעשה, כ'ניצול הזדמנות': "זאת פשוט הזדמנות שהייתה לי והחלטתי לקחת אותו" [שם, שורה 137]. ייעודו הסופי של הנשק, כבר לא היה בידיעת אבו הייכל: "הוא [המשיב - א.ר.] התקשר אליי היום ואמר לי מכרתי אותו אחרי השעה 19:00... מהרגע שנתתי לו את הנשק אחרי שעתיים הוא אמר לי מכרתי אותו. השיחה הייתה שאני אמרתי לו אל תמכור אותו, תשאיר אותו עד שאני אחזור לכפר. אמר לי אי אפשר להשאיר אותו אצלי. לי היה חשוב שלא למכור את הנשק, כמה שיותר מהר חשבת על להחזיר אותו אבל הוא כבר מכר" [שם, שורות 144 - 147], וכי: "הוא [הנשק - א.ר.] לא עבר לפלשתינאי, הוא לא בקשר עם פלשתינאים. אני יודע. הנשק עדיין אצלנו במדינה, בצד הישראלי" [שם, שורות 162-163].



עבדאללה, כאמור - הרוכש. סוגר הוא את התמונה מכיוונו הוא, בגרסה המתייחסת לאירועי אותו יום, במסגרת גרסתו העיקרית, שנמסרה ביום 24.10.18. לדבריו, המשיב אסף אותו עם רכבו מהכיר של זמזם בשעה 19.20 לערך [שם, שורה 59], השניים נכנסו לבית הריק וישבו: "בחדר מצד שמאל. בא מוחמד עדואן, הראה לי את הדבר אותו וזה ולקח אותו ויצא. לא התאים לי, רוצה עליו 80,000 ₪. בהתחלה 70 אחרי זה 80 ואמרתי לו עזוב, אין לי כסף. רוצה לגמור את הבית... הוא היה פונה אליו וגם לא אמר לי שזה גנוב מחייל. אמר לי 'אני מביא מאנשים שעובדים איתי בשטחים', זה מה שאמר לי בחיאת שלומי.. הוא לא אסף אותי מהבית, אני ירדתי למכולת וקניתי סגריות בזמזם ואז הוא בא" [שם, שורות 67-71]. לדבריו, הנשק שהוצג לו: "M16" [שם, שורה 75], וכי "אם יש מצלמות תראו איך ירד איתו והלך" [שם, שורה 79]. עוד לדבריו, המשיב הוציא את הנשק "מהבגאז מאחורה.. מאחורה מתחת לגלגל. הוא כנראה הוציא את הגלגל של הספייר ושם אותו שמה. אני ראיתי משמה הוציא אותו" [שם, שורות 82-85]. לכשהוצגה לו תמונתו של המשיב עם הנשק, אישר עבדאללה כי הוא צילם את המשיב: "כן. ילד קקי. מתלהב מעצמו. אני צילמתי אותו" [שם, שורה 93]. עבדאללה אמנם הכחיש כי רכש את הנשק: "שקרן, הוא דיבר עם בן דוד שלו" [שם, שורה 108].

5. חיזוקים ראיתיים בדמות תמלול הודעות ושיחות ממכשירו של אבו הייכל

א. וכך התנהלה שיחה מאותו יום בין השניים, המתארכת לשעה 16:56:-

הייכל - אתה יכול לחכות לי על כביש 6 בתחילת כביש 6.

מוחמד - איך? תמצא לי מכונית ואני אחכה לך איפה שאתה רוצה

...

מוחמד - איפה אתה?

הייכל - בצאלים.

מוחמד - איפה?

הייכל - צאלים.

מוחמד - לאן אתה הולך? מה הכיוון שלך?



הייכל - לבסיס. אני לא רוצה להשאיר אותו איתי בגלל (נקטע על ידי עדואן).... אני לא רוצה להשאיר אותו איתי, שם אותו לידי, אני לא חוגר אותו.

מוחמד - טוב, בסדר. נפגש במקום שלך.

הייכל - אל תאחר.

מוחמד - איפה נפגש איתך?

הייכל - על כביש 6. גדול ומפחיד.

מוחמד - מה?

הייכל - זה גדול ומפחיד.

...

מוחמד - תצלם לי אותו.

הייכל - תשכח מזה. שנפגש ותיתן מחיר על הרכב או שלא?

מוחמד - לא הבנתי.

הייכל - או שנפגש ותיתן לי מחיר על הרכב או שבכלל לא.

...

מוחמד - אין בעיה. נפגש. תשלח תמונה.

הייכל - לא. רוצה למכור את הרכב הזה"

ב. שיחה נוספת שנערכה באותו היום בשעה 17:33 תומללה אף היא, ויש בדברים כדי ללמד על מודעות מלאה למהות העבירה ורצון לנסות ו"להעלימה":-

הייכל - הלו.

מוחמד - מל"ב.

הייכל - מה?

מוחמד - מלב.



הייכל - לא הבנתי.

מוחמד - תמחק את השיחה.

הייכל - מחקתי אותה.

מוחמד - מחקתי מאצלי. תמחק מאצלך.

הייכל - מחקתי את השיחה מאצלי, תמחק אותה עוד פעם.

מוחמד - בסדר?

הייכל - אתה סבבה.

מוחמד - לא, לא. תמחק את כל השיחות ביני לבינך.

הייכל - אני מוחק לאט לאט.

מוחמד - תמחק את כולה.

הייכל - אה אה.

מוחמד - טוב. יאללה. מל"ב. צחוק.

ואכן, אבו הייכל, מאשר בהודעתו כי התמונות שנשלחו נמחקו מאפליקציית הוואטספ, אך, "בגלרייה עדיין יש תמונות לא מחקתי משם" [שם, שורות 204-205].

ג. שיחה נוספת שנערכה באותו היום בשעה 19:54, תומללה אף היא:

החשוד: מה אחי?

חמדה: מה שלומך?

החשוד: בסדר.

חמדה: הבנאדם חזר אליי. הוא מוכן על 70 אלף.

החשוד: מה 70. אני לא יורד מ 90.

חמדה: 70 אלף זה מה שרוצה הבנאדם, בשוק מוכרים אותו ב 50 אלף בערך. הוא שם לנו 70... אנחנו הולכים על זה.



החשוד: בסדר" [שם, שורות 209-216].

ד. בהמשך, אף הציג אבו הייכל לחוקרת את הנשק שצולם בשעה 16:58 ושנמצא בגלרייה שלו ולדבריו: **"זה הנשק שגנבתי לפי גרסתי והעברתי לחמדה"** [שם, שורה 232] וכן תמונות נוספות בהן נראה כסף מזומן ביד של אדם ולדבריו: **"זה התשלום של הנשק שחמדה שולח לי שאראה שקיבל כסף"** [שם, שורה 236].

ה. בפני בית המשפט גם דו"ח שחזור והובלה שערך אבו הייכל. אין כלפי ראייה זאת טענות של ממש ויש בה כדי להוסיף ולחזק את האמור לעיל.

6. הודעות המשיב ושיקויותיו

א. הודעתו, העיקרית, שבמידה רבה ניתן ונכון לראות בה כהודאה לכל דבר וענין, נמסרה מפי המשיב ביום 16.10.18. מסר הוא גרסה סדורה ביחס לאירוע. לדבריו, אבו הייכל - **"אמר שיש נשק.. לא יודע מאיפה הביאו אותו"** [עמוד 3 לתמלול, שורות 18-22] והשניים נפגשו **"בבאר שבע"** [שם, שורה 36]. למקום המפגש הגיע בקיה שכורה [עמוד 4, שורה 3], ונענה להצעתו של אבו הייכל בשיחה, **"אמרתי לו כן"** [עמוד 5, שורה 30] וכי אבו הייכל דרש עבור הנשק **"שבעים"** [שם, שורה 37]. המשיב אישר כי בעת פגישת השניים, **"הוא בא אליי"** [עמוד 6, שורה 11] והנשק - **"אמ שש עשרה"** [שם, שורה 16] הושם **"בבאג'אג.. הוא לא החביא... לא ליד הגלגל"** [שם, שורה 38 - עמוד 7, שורה 6]. רוכש הנשק, לדבריו, שילם בסוף **"שלושים שבע"** [עמוד 11, שורה 16] והעסקה התרחשה **"בחוף"** [שם, שורה 23] והכסף נספר **"באותו זמן"** [שם, שורה 30], היו שקלים, **"לא דינארים, דולרים"** [עמוד 12, שורה 13]. בהמשך חקירתו אף אישר המשיב, כי את הנשק מכר למחמוד אחמד עבדאללה [עמוד 16, שורה 26] וכי: **"אני לא רוצה שיהיה לי בעיות איתו, אתה יודע. אני איתך, אתה כיבדת אותי, אני מכבד אותך"** [שם, שורות 30-31] וזה האחרון, גר בכפר, **"כולם מכירים אותו שמה, לא זוכר, לא יודע את הכתובת שלו"** [עמוד 17, שורה 17]. לדבריו, יוזמת הקשר היתה שלו: **"אני התקשרתי אליו. אמרתי יש אחד שתיים שלו.. אמרתי יש"**



נשק [שם, שורות 34-39]: **"סתם ככה התקשרתי אליו אז הוא אמר לי בסדר, תביא"**
[עמוד 18, שורה 7]. המשיב אישר כי לאחר מכירת הנשק, שלח הודעות למוחמד אבו רייקן,
"כן.. את הכסף... את הכסף" [עמוד 19, שורות 1-3].

ב. במסגרת תרגיל חקירה שנערך באותו היום, חזר על דבריו לפיהם **"הוא התקשר אליי, אמר לי אחת שתיים שלוש.. יש אה, נשק... ואז הוא אמר לי 'בוא תיקח את הנשק'.. ולקחתי... בבן שמן"** [עמוד 5, שורות 3-27]. כשנשאל על ידי החוקר האם "בשיחה הזאת, אמרת לו שאתה לא רוצה להיות שותף, או שישר אמרת לו כן" [עמוד 7, שורות 37-38], השיב המשיב: **"אמרתי לו כן"** [שם, שורה 39]. המשיב אף חזר ואישר כי אבו הייכל ביקש עבור הנשק שבעים אלף ש"ח [עמוד 8, שורה 9]; אבו הייכל הוא זה שהגיע לרכבו [שם, שורה 27], והנשק הונח מאחור, **"בבגאז"** [עמוד 9, שורה 20]. עוד אישר המשיב כי בדרכו בחזרה לכפר, שוחח עם אנשים שהיו צריכים לרכוש את הנשק [עמוד 11, שורה 10] ולאחר ששתה קפה בכפר, **"הלכתי לבחור, נתתי לו את הנשק ונתן לי כסף"** [עמוד 12, שורות 4-3]; המשיב אישר כי את הנשק מסר לעבדאללה ורק לאחר מכן ספר את הכסף ברכבו [עמוד 16, שורה 30]. הוא היה זה שהציע לו את הנשק: **"אמרתי לו, אמר לי בסדר"** [עמוד 17, שורה 6]. בהמשך, המשיב אף הציע לחוקריו לשתף עמם פעולה ולהתקשר לאדם שנמכר לו הנשק: **"אני אגיד לו קרה לי אחד שתיים שלוש, שאתה חייב להביא את זה.. אני אגיד לו עצרו אותי, אני רוצה ללכת וזה, וזהו, ונגמר הסיפור. אבל אתם לא מדברים איתו.. זה מה שאני רוצה. שלא יהיה לנו בלאגן. שלא יהיה בלאגנים. אני אגיד לו שישים לנו נשק, את הנשק במקום"** [עמוד 25, שורות 17-36]; וראה גם בעמוד 28, שורות 35-37]. לדברי המשיב, **"הוא בטוח"** שהנשק עדיין בידי הרוכש [עמוד 26, שורות 16-19, 33].

ג. דא עקא, לאחר הודעה זאת, ולכשנתבקש לתשובות נוספות בחקירותיו המשלימות, פנה בהמשך לזכות השתיקה. ראה בהודעתו מיום 18.10.18, שלמעשה, לאו הודעה היא, ואת גרסתו שיותר ממה שיש בה, אין בה, מיום 21.10.18. גם בה, מדלג הוא בין תשובות חלקיות לבין שתיקה, במרבית המקרים - **"אני לקחתי ממוחמד אבו הייכל את הנשק, אם 16, ובאותו רגע החזרתי לו את הנשק"** [שם, שורה 5]. עם זאת, ביקש בהמשך לסגת מדבריו



ואמר, ש"כל מה שאמרתי זה שקר" [שם, שורה 15]. בהמשך החקירה בחר במאמץ לשמור על זכות השתיקה ואולם, לכשנשאל האם הוא מצטער על מעשיו השיב שכן [שם, שורה 31]. עוד אישר המשיב כי הוא זה שנשמע בהקלטות עם אבו הייכל וכל מה שנאמר בשיחות, נכון [שם, שורות 56-60], וכי אבו הייכל, הוא זה שתכנן את גניבת הנשק ומכירתו [שם, שורה 119]. ביום 23.10.18, שתק הוא במרבית החקירה, ודווקא ביום 24.10.18, שב חלקית, בעיקר בשלביה הראשונים של החקירה, והתייחס לשאלות חוקריו, בתשובות שהוסיפו וסיבכוהו:-

ש. מה יש לך על כל מה שהיה כאן עכשיו בעימות שמחמוד אמר לך?

ת. אמרתי לך שנתתי את הנשק למחמוד. אני רק העברתי בינו לבין מוחמד אבו הייכל.

ש. מתי הבאת לו את הנשק?

ת. לא זוכר באיזה שעה.

ש. כשצילם אותך עם הנשק האם שזה היה בתוך הבית בבנייה שהוא בונה?

ת. כן.

ש. האם אתה ביקשת ממנו שיצלם אותך בפלאפון שלו?

ת. שומר על זכות השתיקה.

ש. אחרי שצילם אותך, כמה כסף ביקשת ממנו על הנשק?

ת. שומר על זכות השתיקה. לא אני ביקשתי, החייל ביקש.

ש. איך הוא ביקש? האם הוא יצר איתו קשר?

ת. לא יודע. החייל אמר לי 70 ואני לא קיבלתי כסף .

ש. אז מחמד אבו הייכל אמר לך לבקש 70,000?

ת. כן.

ש. ומה אמרת לו לאחמד אבו הייכל?

ת. כלום. [שם, שורות 18-3]



7. ראיות לחיזוק

ייתכן, למעשה, שדי בתנועת המלקחיים, שמקורה בהודעות אבו הייכל ועבדאללה כדי לבסס את המסקנה שקיימות ראיות לכאורה מבוססות לחובת המשיב, וזאת, עוד לפני שהזכרנו את הודעות המשיב. ואולם, בד בבד, היה בידי המבקשת אף להציג ראיות לחיזוק וכדלקמן.

א. צילומי מכוניות נפגשות בערב בה בוצעה העסקה

בפני בית המשפט צילומים ממצלמות בכפר עין נקובא בו מתגוררים המשיב ועבדאללה, שקלטו את מכונית הקאיה ששכר המשיב (עובדה המאושרת בהודעותיו). זאת, לרבות, סמוך לביתו של עבדאללה במועד פגישתם, בערבו של אותו יום. על פי דוח הצפייה שסומן ד/1, בשעה 22:07 נצפתה קיה כסופה יוצאת ברוורס מחניית הבית של החשוד מחמוד אחמד עבדאללה. בשעה 22:08 נצפתה הקיה חונה לפני הכיכר, כאשר על פי רישומי החוקר, "**בסרטון נראים שתי דמויות בתוך רכב הקאיה וכן בעת יציאת הרכב מחניית הבית של מחמוד עבדאללה**". על פי התמונה משעה 22:25, "**החשוד נראה מחזיק טלפון נייד ביד**".

ב. צילום המשיב בעצמו מחזיק בנשק בביתו של עבדאללה

בפני בית המשפט צילום של המשיב עצמו, מחזיק בנשק שנחזה להיות בדיוק מהסוג שנגנב ושצולם באותו ערב, בשעה 19:29, בבית עבדאללה. על פי מב/23, צולמו "תמונות מביתו של מחמוד אחמד עבדאללה"; מבט כללי על הבית, שנמצא בבנייה". על פי רישומי החוקר, רס"מ שלומי חיים, "ניתן להבחין במאפיינים זהים בשתי התמונות (אחת שצולמה בתאריך 15.10.18 בשעה 19:29 והתמונה שצולמה על ידי בתאריך 24.10.18 בבית החשוד מחמוד אחמד עבדאללה)". לא ברור לי אף עתה, מה טוענת ההגנה בהקשר זה, ומכל מקום הסבר לסתור, לא פורט כלל. למעלה מן הצורך אך אבהיר, שאבו הייכל אכן היה חייל בצה"ל, אך לא כן המשיב דן, ועל הסבר כיצד צולם עם נשק בדיוק מהסוג שנגנב, לא שמענו.

ג. צילום שטרות הכסף במכשיר הנייד של המשיב ואבו הייכל



במכשירו של אבו הייכל, שמור המשיב בזכרון הטלפון תחת השם "אבו תאלה2" [ראה אישורו בשורה 185 להודעתו מיום 16.10.18]. על פי הצילומים שסומנו ט"ז, נראים שטרות כסף (שקלים, אירו ודולרים) מונחים על ברכו של אדם; התמונות נשלחו מאיש הקשר "אבו תאלה2"

טענות נוספות מצד ההגנה

8.

א. לטענות ההגנה - שני רבדים. רובד כללי לפיו לא מתבססת המבקשת, אלא על השערות, ורובד בו נכללות מספר טענות שקיבלו בדברי ב"כ המשיב דגש מיוחד, בכללן, כנגד הראיה החפצית - שטרות הכסף שצולמו, העובדה שלא ידוע היכן הנשק, ואף כי לא הוכח שהנשק שגנב אבו הייכל, הוא זה עימו הצטלם המשיב, ומי לידנו יתקע, שהנשק בכלל מסוגל לירות.

ב. ואפתח ברובד הכללי. הטענה בדבר השערות, היא טענה, אשר, בכל ההערכה הרבה, על פניה, אין לה כל אחיזה. הודעת אבו הייכל אינה השערה, וגם לא הודעות עבדאללה, מכאן, והמשיב עצמו, שמכאן. וכיצד סבור הסניגור הנכבד, שתמונתו של המשיב מצטלם עם הנשק הינה השערה, אף התקשיתי מעט להבין. מעל הצורך אף אוסיף, שלא זו בלבד שהשערות בתיק זה מתקשה אני לזהות, על הפרק גם פרשה אשר, למעט, אולי, בשולי שוליה, אינה מתבססת אפילו על ראיות נסיבתיות. הודעות מעורבים-לכאורה, ראיות שנתפסו במכשירים הסלולריים שלהם וכיו"ב, הינן ראיות ישירות לכלל דבר ועניין. ולכל היותר אסכים, שאין על הפרק הליך המתבסס על ראיות פורנזיות (מלבד סיגינט, ואכן יש שאלה עד כמה נכון לראות בסיגינט כראיה מהתחום הפורנזי, שלא זה המקום לדון בה). ואשר לטענות ההגנה כלפי ראיות קונקרטריות שעלו לדין. אשר למזומנים שנתפסו - מכל מקום זו אינה אלא ראיה לחיזוק, וגם בלעדיה, מצוי היה ההליך באותו מקום. אשר לטענות ההגנה, אוסיף, שגם אם ביחס לראיה נקודתית זו, ייתכן שהחקירה לא מוצתה, למשל, באשר, אביו, שייתכן ובפיו הסבר לכסף, לא נחקר, או בשים לב לאי-בדיקת טביעות אצבע על גבי הגומיה שמסביב לכסף, ספק עד כמה יהא בכך כדי לשנות. מכל מקום, חיזוק בעובדה שנתפס כסף מזומן, וחשוב מכך - שצילמו נשלח בדיוק במועדים הרלוונטיים, וללא הסבר מניח את הדעת, לבטח יש.

ב. אשר לטענה שהרובה שנגנב אינו הרובה שנזכר בשלבים המתקדמים של החקירה - זו טענה,



שאין לה בדל של אחיזה בכל ההודעות שפורטו, לרבות זו של המשיב. גם הסבר מנין הגיע הרובה עימו צולם, בדיוק באותו יום, שיש בו כדי לנסות וללמדנו, שהגיע ממקום אחר, וכנראה אין זה אותו רובה, לא שמענו. עוד נטען, כאמור, שאין ראיה שהרובה אכן מסוגל לירות בכלל. בנקודה זו מקבל אני, שיש בעמדת המבקשת מרכיב נסיבתי: טענתה שהרובה שנגנב מחייל בבסיס, וחזקה עליו שנבדק שהוא יורה, היא טענה, שמבחינת טיבה, אינה ראיה ישירה, אלא ראיה המתבססת על הנחה סבירה - אפילו סבירה מאד - הנלמדת מנסיבות הגניבה: מחייל בבסיס. בנסיבות אלה, נוטה דעתי לקבל את עמדת המבקשת.

ג. עוד בפני טענות ב"כ המשיב, לפיהן לא נשמרו זכויות מרשו בחקירותיו. אלה מתמקדות בנסיבות גביית הודעת/הודעות המשיב, ללא הקפדה על זכויות הנחקר. התייחסתי לכך בנפרד, וכשלעצמי, לאחר עיון בחומר הראיות, אינני בטוח כלל ועיקר עד כמה מתבססת טענה זו על אדנים יציבים. ואולם, מכל מקום, אין זו טענה לשלב זה של ההליך. תידון הטענה במסגרת ההליך העיקרי, בבוא העת. במקביל יוטעם, שמשקלן של הודעות אלה במארג הכולל, ממילא מוגבל, ונותנת הדעת, שאף אם אניח לרגע קט להודעות המשיב, לא היה בכך כדי לשנות מהותית במסקנותי.

9. המישור הראייתי - סיכום

על יסוד כל האמור לעיל, נאמנת עלי עמדת המבקשת לקיומן של ראיות לכאורה. מוצקותן - ממשית, ואף לקביעה בדבר קיומו של כרסום ראייתי משמעותי, אין בנסיבותיה של פרשה זו מקום. ולכל היותר, אהיה נכון להותיר בצריך עיון לסיכומי ההליך העיקרי את השאלה האם אכן הוכח סחר בנשק והאם לא ייתכן שעל הפרק עסקה אחרת בנשק. מכל מקום, כלולות שתי החלופות באותו סעיף עונשין (144ב2), ההבדל בין שתי חלופותיו של סעיף זה אינו מוגבל, ולפחות לצורך החלטה זו, אין לכך חשיבות יתירה.

10. עילת המעצר, ולשאלת חלופת המעצר

א. נוכח הוראות החוק - עילת המעצר, סטטוטורית.



ב. ומכאן לשאלת חלופת המעצר, שבנסיבות העניין כרוכה במידה של גבוליות. לא בלי לבטים, לאחר שניתן מלוא המשקל לכך שעל הפרק בעל דין כבן 23 שאין לחובתו כל הרשעות קודמות, העצור כבר לראשונה בחייו כשלושה חדשים, וכמובן, במצוות המחוקק, אמצה את האפשרות לבחון חלופת מעצר. יכין שירות המבחן תסקיר מעצר, שלא יבחן אלא חלופה שלא בעין נקובא, כפר מגוריהם של שלושת המעורבים העיקריים. שירות המבחן לא ישקול, אלא בשאלה האם נכון להמליץ על חלופת מעצר באיזוק אלקטרוני. גם לעובדה שלא היה זה המשיב שיזם את המהלך, ולדברי הייכל בהודעתו, אף נגרר, לא לגמרי מרצונו ומיוזמתו, משקל בהחלטתי זו. במקביל יובהר כבר בשלב זה, שאין לפרש להחלטה זו דבר מעבר לאמור בה, ובנוסף לכך, שגם בהינתן, שתאושר לבסוף חלופת מעצר מוקפדת, ייעשה הדבר תוך שידגש שנעשה הדבר על בסיס ההנחה, שבירור ההליך העיקרי יארך זמן, ולא כלאחר יד תהא לבית המשפט נכונות לשקול בקשות להקלה בתנאים, אם וכל שיאושרו לבסוף תנאי שחרור.

11. להמשך דיון לקרתו יוגש תסקיר כאמור, ליום 11.2.2019 בשעה 13:30.

ניתנה היום, י"ד שבט תשע"ט, 20 ינואר 2019, במעמד הצדדים.